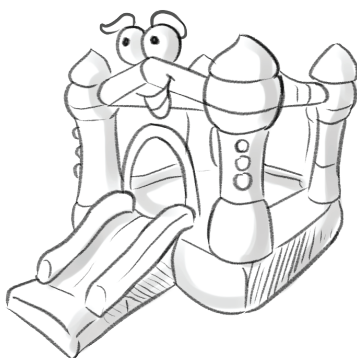
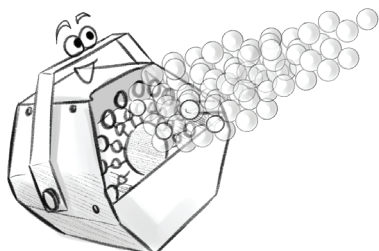
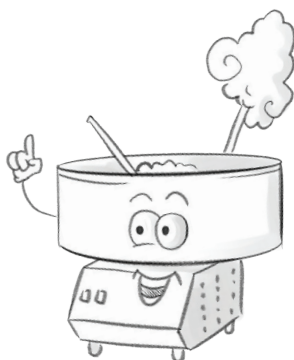
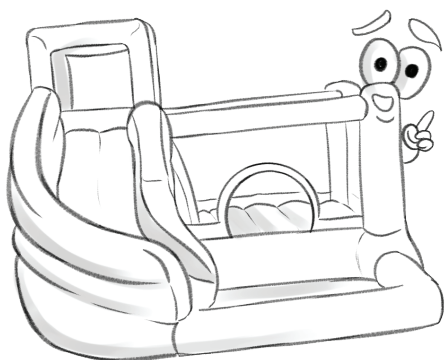

פִּיֶּק א'

ובו אֶסְפֵּר לָכֶם עַל הַמִּתְנָה מִסִּבְתָּא שֶׁל שׁוֹשִׁיצְקִי
וְאִיר, בְּעֶצֶם, הַתְּחִיל הַכֹּל

חִירִי

חֲכֹו שְׁנִיָּה, דּוּפָקִים עַל הַדֶּלֶת.

כֵּן, מָה? אֶת מְכוֹנֶת הַסֶּכֶר? שְׁתִּיָּהּ מְשֻׁכָּרוֹת, נִשְׁאַרָה רַק הַגְדוּלָה.
כֵּן, אַתֶּם יְכוּלִים לִשְׁאֹל אֶת אִמָּא שְׁלָכֶם, אֲנִי אָבִיא לָךְ טִלְפּוֹן.

הַטְרַמְפּוּלִינָה לְיוֹם שְׁנִי? אֲנִי לֹא יוֹדַעַת, תִּתְקַשְּׁרוּ כְּשֶׁאִמָּא שְׁלִי
תִּקּוּם.

הַטִּלְפּוֹן מְצֻלָּל. רָגַע. כֵּן, כָּאֵן הַהִשְׁכָּרָה שֶׁל הַמִּתְנַפָּחִים. נָכוֹן. יֵשׁ
לָנוּ טְרַמְפּוּלִינָה עִם בִּרְכַת מַיִם, אָכֵל צָרִיד, הוֹרָאוֹת זְהִירוֹת. כֵּן,
בְּטַח. תִּתְקַשְּׁרוּ בְּעוֹד שְׁעָה בְּעֶרְךָ. שְׁלוֹם.

יֵשׁ פֹּה רָגַע נֶשֶׁל שְׁקֵט עֲכָשׁוּ... אֲזִי שְׁלוֹם לְכֶם!

קוראים לי מירי שאול, ואני בת אחת-עשרה, ויש לי תאום ועוד כמה דברים שהיו יכולים להיות מעניינים אלו הסדרה הזאת היתה עלי.

אבל בינינו, מה שמעניין אתכם זה לא אני או המשפחה שלי, אלא ההשפעה שלנו, נכון?

אז בסדר. בואו נדבר על זה:

הכל התחיל כשמשפחת שושיצקי עברה לגור בבנין שלנו, ושייני שלהם, שהיתה אז בת ארבע וחצי, הפכה לידידת נפשה של רחלי שלנו.

ההמשך של הספור, אפילו שזה לא נראה לכם קשור עכשו, היה בקר אחד שבו ראיתי את אמא של שושיצקי נסחבת עם שייני והתינוק הצורח בדרך לגן.

"אני יכולה לקחת אותה ביחד עם רחלי שלנו", הצעתי לה ברחב לב. "הגן שלהן בדרך לבית הספר שלי, וזאת תהיה תעסוקה טובה לרחלי".

בבקר למחרת עליתי אליהם להציע שאקח את שייני שוב. בסוף זה נהיה סדר קבוע. בכל בקר שתיהן נותנות לי ידים משני הצדדים בדרך לגן ברויה.

כך היה במשך חצי שנה, עד שהגיע הרגע הגדול שבו סבא וסבתא של שושיצקי הפציעו מהחוץ לארץ שהם גרים בו והגיעו אליהם לבקור השנתי.

מובן שְׁאִפְרִים וְיוֹסֵף, הַגְדוֹלִים שֶׁל שׁוֹשִׁיצְקִי, דְּבָרוּ עַל הָעֲנִין
חֲדָשִׁים קֹדֶם וְהִתְגָּאוּ בַּמִּתְנֻחוֹת הַיְקָרוֹת שֶׁסִּבְתָּא תָּמִיד מְבִיאָה
לָהֶם. רַחֲלִי הִתְרַגְּשָׁה שָׂרָק הִיא תּוֹכֵל לְשַׁחֵק בַּמִּשְׁחָקִים הַחֲדָשִׁים
כִּי הִיא חֲבֵרָה שֶׁל שְׁיִינִי, מְרֻדְכִי נֶעְלֵב וּבִכָּה, וְהַשְׁמָחָה הִיְתָה
גְּדוֹלָה.

אָבֵל כָּל זֶה הָיָה רַק הַהִתְחַלָּה.

יוֹם אַחֲרֵי שֶׁדָּלַת הַבַּיִת שָׁלְהֵם הִתְמַלְּאָה שְׁלֹטִים 'לִסְבָּא וְסִבְתָּא
הֲכִי טוֹבִים בְּעוֹלָם', שְׁיִינִי שׁוֹשִׁיצְקִי דִּפְקָה עַל הַדָּלַת שְׁלָנוּ וְצִיָּצָה
שֶׁסִּבְתָּא שָׁלָה רוֹצָה אוֹתִי.

מִי יִסְרֹב לְסִבְתוֹת נִכְבְּדוֹת? הִתִּיצְבְּתִי בְּפָנֶיהָ תוֹךְ חֲמֵשׁ דְּקוֹת.

"אָז אֶת מִירִי מִי שְׁעוֹזֵר הֵבַת וְהִנֵּכְדָה שְׁלִי כֹה הַרְבֵּה", הִיא
הוֹדִיעָה בַּשְׁמָחָה בְּרַגַּע שֶׁרָאָתָה אוֹתִי.

הִסְמַקְתִּי קֶצֶת, כִּנְרָאָה.

"הֵבַת שְׁלִי הַגִּידָה לִי, בְּגֶשֶׁם. בְּרוּחַ. בְּשֶׁמֶשׁ. מִירִי תָּמִיד לוֹקַח
אֶת שְׁיִינִי. הִיא מְסַפֵּר לִי בְּטִלְפוֹן, אֲנִי לֹא צָרִיךְ לָצֵאת בַּחוּץ עִם
הַבִּיבִי מְתִי שְׁזָה קָר. מִירִי לוֹקַח אוֹתָהּ".

הִסְמַקְתִּי קֶצֶת, כִּנְרָאָה. נִדְהַמְתִּי מִהַמְשָׁפֵט הַבָּא שָׁלָה:

"אֲנִי חִפְצָה לִתֵּן לָךְ מִתְנָה מִיְחָדָה", הוֹדִיעָה הַסִּבְתָּא. "אֶת בּוֹחֶרֶת
מִתְנָה, אוֹמֶרֶת מָה אֶת חִפְצָה. אֲנִי מְשֻׁלֵּם".

"אֲנִי לֹא צָרִיכָה שׁוּם דְּבָר", הִיִּיתִי גְבוּכָה. "אֲנִי מִמִּילָא לוֹקַחַת

את רחלי, מה אכפת לי לצרף אלינו גם את שייני".

אבל סבתא של שושיצקי לא ותרה. "ביג מתנה, גדול גדול", היא הדגישה. "מה שאת חפצה, את כה הרבה עונות".

"לא נעים לי", אמרתי לאמא בבית. "התכונתי לעשות מצוה".

"אולי כך הם ירגישו יותר נעים, שהם מחזירים לך קצת על מה שאאת עושה", לחשה לי אמא אחרי שיחה קצרה עם אמא של שושיצקי. "ויש לי בשבילך רעיון נהדר!"

יש לנו חצר גדולה, ענקית ממש. מצד אמא שלי יש לנו משפחה גדולה בעיר, ענקית ממש. אין כמעט ערב ראש חדש שבו אני לא שואלת את אמא שלי למה שלא נזמין את כלם למסבה בחצר שלנו.

בסוף אנחנו שוב הולכים כלם יחד לגנה, כי בחצר שלנו אין שום דבר חוץ מיציקת בטון גדולה וערסל חצי קרוע. לא משהו שיכול להעסיק את כל משפחת לוי המרחבת.

"לשכר טרמפולינה ומכונית ימבמבם!" קפצתי משמחה כששמעתי את הרעיון של אמא. כלם יבואו ויהנו אצלנו, בדיוק כמו שרציתי. "אבל זה לא מדי הרבה כסף?" הססתי רגע אחר כך.

"היא דברה על מתנה גדולה מאד, ואנחנו לא צריכים יותר משעתיים-שלוש של שכירות", אמא שלי לא נבהלה. "נראה לי שזה יהיה בסדר. אבל אני אדבר, כמובן, שוב עם גברת

שׁוֹשִׁיצְקִי."

הוֹדְעָנוּ בְּקוֹ הַטֵּלְפוֹן הַמְשַׁפְּחָתִי. רַעְדָתִי מִצְפִּיָּה עַד שֶׁהַיּוֹם הַגָּדוֹל הִגִּיעַ.

טְרַמְפוּלִינָת הָעֶנֶק נִחְתָה אֶצְלָנוּ כְּכֹר בְּצִהְרִים, נִקְיָה וַיִּפְהַפְיָה, מְקַפֶּלֶת הַיֵּטֶב בְּתוֹךְ הָאֲרִיזָה שָׁלָה. יוֹסֵף וְאַפְרִים שׁוֹשִׁיצְקִי בִקְשׁוּ שְׁנַעֲבִיר אוֹתָהּ בְּעֶצְמָנוּ לְחַצֵּר כִּי הִיא כְּבֹדָה לָהֶם מְדִי. אַחֵר כֶּךָ הֵם הִבִּיאוּ אֶת מְכוֹנַת הַסֶּכֶר.

"תִּגִּידוּ לִסְבָּתָא שְׁלָכֶם שְׂאֲנִי מְאֻשֶּׁרֶת, וְגַם אַתֶּם מְזֻמָּנִים לָרֶדֶת", אָמַרְתִּי לָהֶם נִלְהַבֵּת.

אֶפְלוּ מִנַּחֲמֵם הַתְּאוּם שְׁלִי, שְׁלֹא מִמֶּשׁ אוֹהֵב מְהוּמוֹת, נִהְנֶה מְאֹד. כָּלֵם קִפְצוּ תוֹר תוֹר בְּטְרַמְפוּלִינָה הַגְּדוֹלָה. קִדְּם כַּמוֹכֵן הַתִּינוּקוֹת שְׁלֹא יָכֻלוּ לַחְפוֹת, אַחֵר כֶּךָ הַבָּנִים שֶׁבִקְשִׁי הַסְפִּימוּ לָרֶדֶת. יִלְדוֹת הֵגִן וְכִתְהָ א' הָיוּ אַחֲרֵיהֶם. טְרַמְפוּלִינָה מְשַׁכְּלֶלֶת הִיא שְׁלָחָה לָנוּ, הַסְבָּתָא מְחוּצָלָאֲרִץ. עִם מְגִלְשָׁה לֹא קִטְנָה, וְאַפְלוּ בְּרִכַּת כְּדוּרִים חֲמוּדָה בִּקְצָה. אֲנִי עֲמִדְתִּי לַיָּד מְכוֹנַת הַסֶּכֶר וְחִלְקִתִּי יִמְכַמְכֵּם לְכָל מְבַקֵּשׁ. כָּלֵם הָיוּ עֲלִיזִים בְּזֻכוֹתִי, וְהָיוּ לָנוּ רַעֲשׁ וּבִלְגָן שְׂמַח בְּחִצָּר. בְּדִיוֹק כְּמוֹ שְׂאֲנִי אוֹהֵבֶת.

אָבֵל כָּל זֶה לֹא הָיָה הַסְפּוֹר הָאֲמִתִּי.

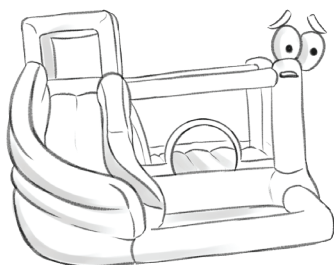
הַהִפְתָּעָה הַגְּדוֹלָה חִכְתָּה לָנוּ בְּעֶרְבִי, כְּשֶׁמִּנַּחֲמֵם וְאֲנִי הַתְּאֻמָּצָנוּ וְהוֹצֵאָנוּ אֶת הָאוֹיֵר מִהַטְרַמְפוּלִינָה. נִתְקַנּוּ אֶת מְכוֹנַת הַסֶּכֶר, וְאִמָּא שְׁלִי נִקְתָה אוֹתָהּ. אַחֵר כֶּךָ עָלִינוּ לְשׁוֹשִׁיצְקִי לְשֹׂאֵל אֵיפֹה הַכֶּתֶבֶת שֶׁל הַהֶשְׁכָּרָה.

"השכרה?! אבל אני קניתי הטרימפולינה עבור מירי", סבתא של שושיצקי התפללה עלינו מאוד. "מירי רוצה לקפץ, לאכל קוטון קנדי. למה לתת זה בחירה? תשתמשו בזה געזונטערהייט".

"הטרימפולינה שלנו! מתנה!!! וגם הימבמבם!!! כל הבנן שמע את השאגות של האחים שלי."

"מה נעשה, אמא, מה נעשה", אני עצמי בכיתי מבושות. "זה בטח עולה לה אלפים, והיא לא הבינה מה עושים עם הילדה הנצלנית הזאת, שרוצה כזאת מתנה יקרה על לקחת את הנכדה שלה לגן. מה נעשה עכשו?"

לא מבינה מה קורה פה. נראה
לי שהם לא רוצים אותי בכלל.
מה אעשה, לאן אלך? מישהו כאן
מסכים שאבוא לגור אצלם?

פֶּרֶק ז'

ובו אֲנַחְנוּ קוֹפְצִים (לא רק עַל מַרְמְפּוֹלִינָה)
וְהַשְׂכָּרָה יוֹצֵאת לְדֶרֶךְ

תַּחֲסִי:

אֲנִי לֹא מִצְלִיחַ לְהַבִּין לָמָּה הַנוֹשֵׂא הַיָּחִיד שֶׁאֶפְשֶׁר לְדַבֵּר עָלָיו
עִם מִירִי בַּיּוֹם הָאֲחֵרוֹן הוּא הַטֶּרַמְפּוֹלִינָה וְשׁוֹשִׁיצְקִי וְהַבּוֹשׁוֹת.

"אֲזִי סִבְתָּא שֶׁל שׁוֹשִׁיצְקִי בְּחֵרָה לְתֵת לָךְ מִתְּנָה יְקָרָה מְדִי. זֹאת
הַבְּעָיָה הַפְּרָטִית שְׁלָה, לֹא?" שֶׁאֶלְתִּי אוֹתָהּ לְתַמִּי וְלֹא זָכִיתִי
לְתִשׁוּבָה נּוֹרְמָלִית.

"רַק בָּנוֹת מְבִינּוֹת אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה, בָּנִים לֹא מְתַבֵּיְשִׁים אֶף
פְּעַם", הִיא הִתְעַצְבָּנָה.

זֶה מָה שֶׁהָיָה חֶסֶר לִי, לְהַמְשִׁיךְ לְהַתְנוּכָת אֶתָּה, וְאֲזִי הֶעְצַבְתִּים יַהֲפֹכּוּ
לְבָבִי גָדוֹל וְנוֹרָא. יֶלֶד שְׁחוּזָר בְּחֵמֶשׁ כָּל יוֹם, עֲיָף וְיָגַע, הַדְּבָר

האחרון שיש לו כח לעשות זה לריב עם התאומה שלו.

במקום זה המהמתי כאלו אני מסכים אתה והתישבותי לאכל ארוחת ערב עם המרנה. הסכמתי אפילו להוריד את הפח במקומה, ללוות ביצים מהשכנים במקומה. כל דבר שדרש להוציא את האף מהבית, שמא האף הזה יפגש את משפחת שושיצקי. בושות!

היא לא רוצה שאמא תדבר עם אמא של שושיצקי. בושות!

"בעצם מה עשית בבקר אם את לא רוצה לפגש את שושיצקי?"
לא הבנתי איך היא הסתדרה.

"יהושע לקח את רותי ושייני במקומי", היא משכה באף. יהושע שלנו בן התשע ממשי לא אוהב להתאמץ. אם הוא הסכים להתגייס למבצע כמו לקחת שתי ילדות קטנות לגן, כנראה המצב באמת חמור, הסקתי. שתקתי.

"טוב, תתקשרי אליה", מירי הסכימה לבסוף בטון רטב לגמרי כשהלילה הגיע והיא לא ידעה מה יהיה מחר בבקר. אין סכוי שיהושע יסכים שוב לקחת את הילדות במקומה, והיא לא יכולה לתקוע את השכנה שרגילה שהיא לוקחת את הבת שלה לגן. בטח לא אחרי שהיא קבלה טרמפולינת ענק כמתנה על החסד הזה. "אבל אל תגידי לה... תגידי לה..."

"אני אבקש ממנה לשים אותה על רמקול כדי שתהיי רגועה", אמא שלנו הציעה לבסוף.

וכך שמענו כלנו את הגברת שושיצקי מתפלאת: "אמא שלי

אמרה מתנה גדולה, היא לא הבינה מה אנחנו רוצים. "כן, בטח שהיא התכונה למתנה בכמה אלפי שקלים. היא מאוד מעריכה את מה שמירי עושה בשבילי, ואצלה בכל יום הולדת נותנים ככה. אני מתחננת שלא תתן יותר מדי, כבר אין לי מקום להכניס הכל בבית... ואני לא רוצה שהילדים יתרגלו למותרות..."

הענינים של מירי הלכו והבריקו ממשפט למשפט. "אז יש לנו טרמפולינה???" היא התרגשה ברגע שהסתיימה השיחה. שכחה לגמרי את כל הצער והבושות והתחילה לקפץ כעז צעירה. "ומכונת ספר! נוכל להפעיל אותם בכל ראש חדש, ובחנפה וחל המועד, ו..."

"שויצקי ממש מיוחדים", אמרתי ברצינות של בכור שגדול מאחותו בעשר דקות. "תחשבו על אנשים שמקבלים מתנות ליום הולדת באלפי שקלים, זה בטח אומר שסבא וסבתא שלהם ממש עשירים. ובכל זאת הם נשארים פשוטים ורגילים ולא גורמים לאף אחד לקנא בהם."

אחרי המשפט החכם הזה (שלי!) חשבנו שהענין נסגר. לקראת ראש החדש הבא הזמנו כמה בני דודים מהצד השני. אני מגלה לכם בסוד שבשבילי הבלגן לא כזה נחמד, אבל ראיתי כמה מירי והקטנים רוצים ולא אמרתי מלה.

שוב באו כלם וקפצו ואכלו ימבמבם והשאירו חצר מלכלכת להפליא. טאטאתי אותה במטאטא גדול כששמעתי פתאום מישהו צועק אלי מבחוץ - "סליחה, ילד".

"כן?" נפניתי דרך הסורג לאברך שעמד שם. הילדים שלו הביטו בי במבט מתעניין עד מאד.

"סליחה, סליחה שראיתי... פשוט אין לכם ברזנט..."

לא ידעתי איך להגיב.

"ראיתי את הטרימפולינה בחצר, אני בדיוק מתפש לשכור משהו כזה עם מגלשה וברכת כדורים. אתה יכול לתת לי את המספר של ההשכרה?"

"היא שלנו", הייתי נבוך עד מאד.

הוא לא. "ובכמה אתם משכירים אותה? היא פנויה לשבוע הבא?"

"אני אשאל את אמא שלי", התבלבלתי.

"יש לנו גם מכונת ספר", נדחף יהושע.

"אני אשמח", הודיע האיש. "מכונת ספררררררר!" הילדים שלו צרחו בהתרגשות.

אמא התלבטה, התקשרה לאבא. בסופו של דבר הודענו לאיש מהו הסכום לתשלום ומה מספר הטלפון שלנו, והוא היה מאשר.

"תקשמו ביומן, שלא תשכירו בטעות למישהו אחר", הוא בקש. מה אגיד לו? שאין לנו בכלל יומן?

"תייבים יומן!" התרגשה מירי. "סוף סוף יש שמוש לחצר הגדולה הזאת! נדפס פתקים, ונתלה אותם, ואנשים יתקשרו. ונרויח המון כסף. ואמא, אולי מהכסף שנרויח על ההשכרה נקנה גם

מְכוּנֵת פּוֹפְקוֹרֵן וְנִשְׁכִּיר גַם אוֹתָהּ? וְאַחַר כֵּן בְּרָכָה, וְאַפְשָׁר גַּם
מְכוּנֵיּוֹת מִתְנַגְּשׁוֹת..."

וְכֵאן פִּרְצָנוּ בְּלָנוּ בְּצִחוֹק גָּדוֹל מְאֹד. כּוֹלֵל הִיא בְּעֶצְמָהּ.

"אֲנִי אוֹמֶרֶת לָכֶם שְׁזֵה לֹא סֵתֶם", הוֹדִיעָה מִירִי בְּשִׁנְרָגְעָנוּ.
"בְּאַמֶּת נִשְׁכִּיר, וּבְאַמֶּת כָּכָה נוֹכַל לְקִנּוֹת עוֹד דְּבָרִים מְרִתְקִים.
בְּסוֹף אֲתָה תִּגִּיד לִי: אֵת צִדְקָתָ - הַחֲלוּמוֹת שֶׁלָּךְ הִפְכוּ לְמַצִּיאוֹת!"

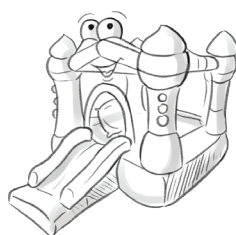
"אֲנִי אוֹמֵר לָךְ כִּבֵּר עֲכָשׁוּ שְׂאֵת צוֹדְקָתָ", אָמְרָתִי בְּהֶדֶר. מָה
אֲכַפֶּת לִי לִתֵּת לָהּ הִרְגָּשָׁה טוֹבָה?

אִידָּה יִכְלָתִי לְהַעֲלוֹת בְּדַעְתִּי שֶׁהִיא בְּאַמֶּת צוֹדְקָתָ!

אַל תִּדְאָגוּ, כִּבֵּר קִינִינוּ
בְּרִזְנֵט לְחֹצֵר. אֲנִי מִתְנַצֵּל
מֵרֹאשׁ לִפְנֵי סִקְרָנִים
מְאֻכְזָבִים.

פֶּרֶק א'

ובו אֶסְפֵּר לָכֶם עַל גֶּשֶׁם שֶׁל דְּפִים
וּמְכוּנִיּוֹת מִתְנַגְּשׁוֹת חִלּוּמִיּוֹת

חִירִי

פֹּה וְשָׁם הִתְקַשְּׂרוּ אֲנָשִׁים שֶׁשָּׁמְעוּ מִפֶּה לְאָזֶן עַל הַטְרַמְפוּלִינָה
שֶׁלָּנוּ. רָשָׁמְנוּ אֶת הַהֲזָמָנוֹת שֶׁלָּהֶם עַל דְּפֵי מִמּוֹ וְסִדְרָנוּ אוֹתָם
בְּעֶרְמָה לִיד הַטֵּלְפֹּן.

זֶה אוֹמֵר שְׁכָל פֶּעַם שֶׁמִּישָׁהּ שָׁלַף אֶת הַשְּׂפּוֹפֶרֶת בְּמַרְץ רַב מִדִּי
הוּא זָכָה לְגֶשֶׁם בְּגוּנֵי פֶסְטֵל עִם מִסְפְּרֵי טֵלְפֹנִים חֲשׂוּבִים. לֹא
בָּלֶם טָרְחוּ לְהַחְזִיר אֶת הַפֶּתָקִים לְמָקוֹם.

נִחְמִי מְרַחָה בְּשׁוֹקוֹלָד אֶת אַחַת הַהֲזָמָנוֹת, רוּתִי צִיָּרָה עַל שְׁלֹשׁ
אַחֵרוֹת. הַחֲמִישִׁית הַתְּנַפְּנָפָה בְּרוּחַ וְנִעְלָמָה לָּהּ, לֹא מִשְׁנָה מֶה
קָרָה לְשִׁשִּׁית.

הסתדרנו עם זה איכשהו, הבעיה האמתית הייתה כשלא זכרנו אם
ההזמנה לשבוע הבא היא לשלישי או לרביעי, או אולי בכלל
לשני. מספר הטלפון של השוכר היה קרוע אי שם ולא מצאנו
אותו, והייתי בלחץ נוראי שאולי הוא יבוא כשלא נהיה בבית,
ואולי אנשים אחרים יתקשרו ולא נוכל לקבוע להם. ואולי... איה
אפשר ככה, בלי לדעת.

בסוף אמא שהוציאה מחברת כחלת פריכה מהארון למעלה
ורשמה עליה מבחוצ: יומן השכרה.

היא בקשה ממני להעתיק אליה בכתב יפה את שתי ההזמנות
הבאות, שהיו לעוד שבוע ולעוד שבועים, ולא לשכח לצרף את
מספר הטלפון של המזמינים.

התפקעתי מהתרגשות כשעשיתי את זה. היד שלי רעדה
והאותיות התעקמו.

"יש לנו השכרה!" פצחתי ברקוד מתרגש מיד כשסימתי.
המחברת התעופפה באויר בעקבותי. "יש לנו השכרה! יש לנו
השכרההההה!"

ריתי ונתמי הצטרפו לרקוד שלי, מרדכי נעמד על הראש ונופף
ברגלים.

"מה השמחה הגדולה?" יהושע ברר בקול המנמנם-רגיל שלו.
הוא שכב על הספה כמו תמיד, הניח רגלים על ההדום, קרא
אותו ספר בפעם העשירית ולא הבין על מה השמחה הגדולה.

"יביאו לי ימבמבם", רותי ציצה.

"יבואו לפה מלא ילדים" מרדכי ציון, עדין הפוך על הראש.

"אם יש לנו יומן מסדר זאת כבר השכרה אמיתית ממש. כל היום אנשים מענינים יתקשרו, ונשכיר להם את הטרימפולינה", הרעתי.

"אני לא מסכימה שאנשים יקחו את הטרימפולינה שלנו!" רותי קלטה פתאום על מה אנחנו מדברים והתחילה לבכות ולצרח. ידעתי שזה יקרה, מפנקת קטנה שכמותה.

המעגל העליון שלנו התפרק בבת אחת. רק עכשו הבחנתי במחברת, שוכבת קרועה ומקמטת אחרי שכלם דרכו עליה.

"אבל רותי", הסברתי לה, "אם אנשים יקחו את הטרימפולינה שלנו, הם ישלמו על זה, ואז אבא ואמא אולי יקנו... בגיד... מכונה שמנפחת בלונים עד שהם עפים לשמים!"

עיניה הבריקו, והיא הפסיקה לבכות באותו רגע. "אני רוצה שגלך לקנות את המכונה של הבלונים עכשו!" היא הודיעה.

מרדכי שכב על הרצפה והתאושש מעמידת הראש הארפה. השארתי לו להסתדר אתה, אני הייתי עסוקה מדי. השכרה ויומן לא שווים אם אין פרסמת. אף אחד לא ידע להתקשר אלינו.

לקחתי דף לכן ופילוט שחר ועמלתי על נסות המודעה. נצלם אותה אחר כך במאות עתקים ונתלה בכל הבנינים, אולי ההורים

שְׁלִי יִסְכִּימוּ לְפָרְסָם גַּם בְּעֵתוֹן.

הַכּוֹנוּ הַכּוֹנוּ, הַהִשְׁכָּרָה הַגְּדוֹלָה שֶׁל הַשָּׁנָה, כְּתַבְתִּי בְּאוֹתִיּוֹת
עֲנֻקִּיּוֹת.

טְרַמְפוּלִינָה מִיְחָדָת, עִם בְּרַכַּת כְּדוּרִים. מְכֻנֶּת סֶכֶר.

אָהֲמָמָמ... הִתְלַבֵּטְתִּי מָה עוֹד אֶפְשָׁר לְכַתֵּב, קֶצֶת מִצְחִיק לְפָרְסָם
הַשְׁכָּרָה שֶׁל שְׁנֵי פְּרִיטִים.

אֲנִי יְכוּלָה לְכַתֵּב וְעוֹד, אָבֵל אִם אֲנָשִׁים יִשְׁאַלוּ מָה זֶה עוֹד... מָה
אֲגִיד לָהֶם, שֶׁהִתְכַּוְּנִיתִי לְכַדּוֹר הַקְּרָנִים הַיָּרֵד שְׁלָנוּ?

"הַמוֹדָעָה מִקְסִימָה, מִירִי", אָבָא שְׁלִי אָמַר מֵאַחֲרֵי. "אָבֵל אֲנַחְנוּ
עֲדִין לֹא בְּטוֹחִים שֶׁאֲנַחְנוּ רוֹצִים שְׂזֹאת תִּהְיֶה הַשְׁכָּרָה קְבוּעָה,
וְיִוְדָאֵי שֶׁאֲנַחְנוּ לֹא מְעַנְיָנִים לְפָרְסָם בִּינְתִּים. תִּשְׁמְרִי אֶת הַדָּף עַד
שֶׁנֶּחֱלִיט, טוֹב?"

הֲלוֹאֵי שֶׁהֵייתִי יְכוּלָה לְהִשְׁכֵּב עַל הָרִצָּפָה וְלִבְעֹט כְּמוֹ רוּתִי. "אָבֵל
אָבָא, בְּבִקְשָׁה", בִּקְשָׁתִי וְהִתְחַנְנִיתִי קֶצֶת וְיִלְלֵתִי הָרֶבֶה.

בְּסוּף נִכְנַעְתִּי וְקִפְלֵתִי אֶת הַמוֹדָעָה לְאַרְבָּעָה. אֲכַזְּבָה מִלָּאָה אוֹתִי
כְּשֶׁהִתְפַּאֲתִי אוֹתָהּ בְּמַגֵּרָה שְׁלִי, הִיוּ לִי כָּל כֹּף הָרֶבֶה תְּלוּמוֹת!

בְּאֻמָּת לֹא שׁוֹה לְפָרְסָם הַשְׁכָּרָה שֶׁיֵּשׁ בָּהּ רַק שְׁנֵי דְּבָרִים, חֲשַׁבְתִּי
בְּלִילָה. זֶה מִמֶּשׁ מִצְחִיק.

תוֹךְ כְּדֵי מִחְשְׁבוֹת שְׁלִיחַ דְּפֶק עַל הַדִּלָּת וְהַכְּנִיס פְּנִימָה בְּלִירִינָה

ומכונניות מתנגשות. בחלום לא שאַלְתִּי אֶת עֲצָמֵי אֵיךְ הֵן עוֹבְרוֹת בְּדֶלֶת. הוא אָמַר שְׂוֹאֵת מִתְנַה מְסַבֶּתָּא שֶׁל שׁוֹשִׁיצְקִי כְּדֵי שְׁנוּכַל לִפְתֹּחַ לִינָה פֶּאָרְק בְּחֶצֶר.

"אָבֵל רְצִינוּ לִפְתֹּחַ הַשְּׁכֶרֶה וְלֹא לִינָה פֶּאָרְק", אָמַרְתִּי נְדִהֶמֶת. הַשְּׁלִיחַ כָּבֵד הֵלֶךְ וְנִעְלָם לוֹ. "אֵין מָה לַעֲשׂוֹת, צָרִיךְ לִכְבֵּד מְבָגְרִים, אִם הִיא בִקְשָׁה לִינָה פֶּאָרְק זֶה מָה שְׁנִעְשָׂה" - אָמַא שְׁלִי אָמְרָה.

פִּתְחָנוּ אֶת הַדֶּלֶת שֶׁל הַחֶצֶר. תוֹר אָרֶךְ שֶׁל יְלָדִים עָמַד בַּחוּץ. "כְּרִטִיסִים בְּבִקְשָׁה", בִּקְשָׁתִי מֵהֶם. הֵם דִּחְפוּ אוֹתִי וְנִכְנְסוּ. כָּל הַחֶצֶר הִיָּתָה מְלֵאָה.

הַכְנָתִי יִמְבַמְבֵּם גָּדוֹל, עֲנָק, כָּלָם תִּלְשׁוּ מִמֶּנּוּ חֲתִיכוֹת וְעֲדִין נִשְׁאָר. בְּסוֹף לְקַחְתִּי גַם לַעֲצָמֵי קֶרֶבְתִּי אוֹתוֹ לִפְנֵי שְׁלִי...

בְּקָר טוֹב!

הַתְּעוֹרְרָתִי הַמוּמָה, נִטְלָתִי יָדִים וְרַצְתִּי לַחֲלוֹן שְׁפוּנָה לַחֶצֶר. בְּרוּךְ הַשֵּׁם, הִיא הִיָּתָה רִיקָה כְּרָגִיל.

"תִּשְׁמָעִי אֵיזָה חֵלֹם מִצְחִיק חֲלֵמָתִי", סִפַּרְתִּי לְרוֹתִי כְּשֶׁעֲזַרְתִּי לָהּ לַהֲתַלְבֵּשׁ.

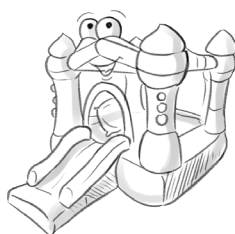
הַחֵלֹם גָּרַם לָהּ לַהֲתַלְבֵּשׁ מִהֵר וּבְלִי בְּעִיּוֹת, אָבֵל אֲנִי יִדְעָתִי שְׁזֶה לֹא רַק חֵלֹם שֶׁל לִילָה. אֲנִי בְּאַמֶּת חוֹלְמַת עַל עוֹד אֲבִיזוּרִים לַהֲשַׁכְּרָה, אוֹלֵי הֵם יִגְרְמוּ לַהוֹרִים שְׁלִי לַהֲסָפִים לַהֲפֹךְ אוֹתָהּ לְאַמְתִּית. לֹא הָיָה לִי שׁוֹם רַעֲיוֹן מֵאִיפָה יִהְיוּ לָנוּ כְּאַלָּה, רַב

הַדְּבָרִים כָּל כּוֹ יָקָרִים.

הַשֵּׁם, אֲנִי מְאֹד מְאֹד רוֹצֶה, תַּעֲזֹר לִי בְּבִקְשָׁה, לְחַשְׁתִּי כָּל הַבִּקּוֹר
הַזֶּה וְגַם בְּלִילָה לַפָּנִי הַשֵּׁנָה. וּבִבְקָר שְׂאֲתָרִיהֶם חֲפָתָה לִי הַפְתָּעָה.

פֶּרֶק ז'

ובו אספר על מְכוּנָה אחת תִּינָקֶת
ועוד כמה גדולות

"ברוכות הבאות למבצע 'הרגע הנכון'!" הרמקול של בית הספר
הכריז בזמן הפסקת האכל. "המבצע הגדול יתחיל, בעזרת ה',
כבר מחר. לכל אחת יש הזדמנות ולעולם לא מאחר".

הקשבתי אדישה למדי. אני בכלל לא מדיקניות הכתה, והיה
ברור לי שמבצע כזה הוא לא בשבילי. הרמקול המשיך לדבר
ולעדכן, אבל לא לחם בגבינה וחלמתי בינתיים. פתאום שמעתי
שתי מלים שגרמו לי לחשב שאני מדמינת.

"מה אמרו עכשו?" שאלתי את רותי שיושבת לידי. "מה הם
אמרו שהפרס הגדול בהגרלה?"

תקשיבו טוב מה היא ענתה! "מכונת פופקורן". כן, שמעתי נכון. שלש מכונות לשלש זוכות מאשרות.

אבל אין לי סכוי, התיאשתי אחרי רגע. בשביל להכנס להגרלה הגדולה צריך שתי פרטיסיות מנקבות לגמרי, שזה אומר במשך שבועים להגיע לבית הספר בדיוק בזמן ולהכנס לכל שעור מיד עם הצלצול. זה לא בשבילי.

התיאשתי מראש, אפילו לא שמתי לי שעון שיעיר אותי מקדם. למחרת בבקר משכה לי רותי בכרית ברבע לשבע והודיעה שאמא אמרה שאטל לה ידים ואתן לה קורנפלס בחלב.

אחר כך התברר שזה לא נכון (נכון שהיא רצתה קורנפלס, אבל לא שאמא שלי שלחה אותה), אבל כבר הייתי ערה. אולי ה' שלח אותה כדי לעזור לי להגיע לבית הספר מקדם?

אם מדובר ב'מקדם' כזה, לנסות אני יכולה. התארגנתי בנריות ואפילו חפיתי קצת לשייני, שבדרך כלל מחכה אצלנו עד שנגמרו כל נסי הבקר שלי ואצא כבר.

הגעתי לבית הספר שבע דקות לפני המורה והספקתי לשחק קצת. בהפסקות ורקתי את החבל בשניה של הצלצול ורצתי לכיתה.

את היום הראשון סימתי בלי נשימה, אבל עם נקובים מלאים בפרטיסיה. זה היה קשה מאוד ומעייף מאוד, אבל ראיתי שאני כן יכולה, וידעתי שאני חייבת. חייבת לזכות בהגרלה הזאת.

פִּתְחִיתִי אֶת הַקַּפְסָה. לֹא הָאֲמֵנִי לְמָה שְׁאַנִּי רוּאָה.

"מִירִי, לְמָה אֶת בּוֹכָה?"

אָמַא שְׁלִי נִכְנָסָה מִבְּהִלָּת לַחֲדָר. "זָכִית בְּמִכּוֹנָה. כְּמוֹ שְׁכָל כֶּךָ רָצִית", הִיא לֹא הִבִּינָה. "אֶת לֹא שְׁמַחָה? קִבְּלָת מָכָה? קָרָה מִשְׁהוּ?"

הִרְבֵּה זְמַן חָלַף עַד שֶׁהֲצִלְחִיתִי לְדַבֵּר מִבֵּין הַדְּמָעוֹת וּלְהִסְבִּיר לָהּ. "רָצִיתִי שְׂזֹאת תִּהְיֶה מִכּוֹנָה לְהַשְׁכָּרָה, וְתִסְכְּיִמוּ שְׁנִפְרָסִם מוֹדָעוֹת וְהַכֵּל, וּבִסּוּף זֹאת סֵתֶם מִכּוֹנָה פְּצַפְנִת... בְּקָשִׁי מִסְפִּיקָה לְמִשְׁפָּחָה שְׁלָנוּ. מָה יֵשׁ לָנוּ לַעֲשׂוֹת בָּהּ בְּכָלֵל..."

כָּל הָעֲבוּדָה הִקְשָׁה שְׁעַבְדִּיתִי לְחֻנָּם. יָדַעְתִּי שְׁטוֹב שֶׁהִתְרַגְּלִיתִי לְדִיֶּק, שְׁחָשׁוֹב שְׁאַנִּי כְּכֹר יוֹדַעַת שְׁאַנִּי יִכּוֹלָה. זֶה לֹא נָחֵם אוֹתִי עֲכָשׁוּ.

"עַד כִּדִּי כֶךָ חֲשׁוּבָה לָךְ הַהִשְׁכָּרָה?" אָמַא שְׁלִי הִתְפַּלְאָה. כִּנְרָאָה חֲשָׁבָה שְׂאֵם הַפִּסְקִיתִי לְדַבֵּר עַל הַנוֹשָׂא הוּא כְּכֹר לֹא מְעַנֵּין אוֹתִי, מִסְפִּיקִים לִי הָאֲנָשִׁים שֶׁמִּתְקַשְּׂרִים פֹּה וְשָׁם וְשָׁמָּה נִכְתָּב בְּמַחְבֶּרֶת הַכְּחָלָה.

"כֵּן, מְאֹד חָשׁוֹב", בְּעֲצָמִי לֹא יָדַעְתִּי לְהִסְבִּיר לְמָה. "אִם מְפָרְסָמִים זֶה אֲמַתִּי, וּמְעַנֵּין, וּמִתְקַשְּׂרִים. וּמִכִּירִים אוֹתָנוּ... וְיֵשׁ כָּל הַזְּמַן..."

אָמַא שְׁלִי הִרְהָרָה. "אֲנִי אֲדַבֵּר עִם אָבָא וְנִחְלִיט, טוֹב?"

הִיִּיתִי בְּמַתַּח נוֹרָאִי כָּל אַחֵר הַצִּהָרִים.

בְּעֶרֶב שְׁמַעְתִּי מַה הִחְלִיטוּ אָבָא וְאַמָּא:

בְּכָל פַּעַם שֶׁתִּשְׁכַּר הַטְרַמְפוּלִינָה אָמַא תִּשְׁמֹר חֶלֶק מֵהֶסְכּוֹם,
וּכְשֶׁהֶכֶסֶף יֵצֵא, הִיא תִקְנֶה בּוֹ מִכְשִׁיר נֹסֶף.

אַחֲרֵי שֶׁיְהִיוּ לָנוּ שְׁלֹשָׁה פְּרִיטִים לְהִשְׁכִּיר, אָבָא מִסְכִּים לְפָרֶסֶם
מוֹדְעוֹת.

וְהַחֲשׁוֹב מְכַל - הָאֲבִיזָרִים יַעֲמְדוּ בַחֲצָר, בְּתוֹךְ מַחֲסַן הַפְּלִסְטִיק
שֶׁלָנוּ, וְאֲנִי אֶקְבֵּל אֶת תַּפְקִיד הָאַחֲרָאִית עַל הַיּוֹמָן וְעַלֵיהֶם.

"אֲנִי מוֹכֵנָה הַכָּל!" קָרָאתִי בְּהִתְלַהֲבוּת אֵין קֶץ. ה' עָנָה לְתַפְלוֹת
שְׁלִי! לֹא בְדִיוֹק בַּצּוּרָה שֶׁהִתְכַּוְּנָתִי. כֵּן בַּצּוּרָה שֶׁל הַפֶּתַעַה מְתוֹקָה.
הִלְכָתִי לְחֹדֶר שְׁמֻחָה וְחִבְקָתִי אֶת מְכוֹנַת הַפּוֹפְקוֹרֵן הַתִּינֵקֶת שְׁלִי.
הָיָה לִי חֵם וְטוֹב בְּלֵב.

מִי הֵבֵא בְּתוֹר?

